

Три-четири дни подиръ случката чичо и даскалъ Димитъръ пакъ отидоха нѣкжде. Шарко заминалъ съ тѣхъ.

Баща ми привършваше работата у Али чаушъ. Тоя отъ нѣколко дни все искалъ да каже нѣщо и най-последно проговорилъ:

— Коле, ти си добъръ човѣкъ, ама братъ ти...! Кажи му да мирува, да не скита...

Тия думи заседнали дълбоко въ душата на тате. Той ги криелъ отъ баба и другитѣ, че и безъ това достатъчно бѣха посърнали и отпаднали. Особно баба! — усмивка не се вестяваше на лицето ѝ. Постоянно шепнѣше нѣщо на себе си. Не бѣше ли молитва? Къмъ кого можеше да се обърне въ това страшно време, въ тая черна мжка, ако не къмъ Бога? Ние разбираме, що е адъ и що е рай, само кога проникнемъ въ майчиното сърце? Единъ голѣмъ грѣхъ има майката къмъ своитѣ рожби — че умира и ги лишава отъ себе си. Не можеше баба да разкрива на други хора болката си, за да намѣри разтуха и отдихъ, защото бѣ опасно. Тя трѣбаше и отъ най-близки да крие своитѣ стракове. Огъня на отчаянието тайно я топѣше, скжсяваше ѝ днитѣ...

ЧИФЛИКА НА КОЛААСЖ СЕЛИМЪ.

Недалече отъ Брѣстово, тамъ горе въ балкана въ една китна падина бѣше разположенъ чифлика на Колаасж (напитанъ, Селимъ. Въ двуегажна бѣла кжша, обградена съ високи стени, се покоеше неговия харемъ и многобройната му челядь. Отвѣнъ стениѣ редѣха се петдесетина колиби. Въ тѣхъ живѣеха селянитѣ, които работѣха Селимовата земя. Рано у зори отъ тамъ се изнизваха деца, момичета, жени, мжже, престарѣли хора — отиваха на работа подъ камшика на свирепия Заки, надзирателъ на всички Селимови имоти. — Пусто българско тегло! Дори деца на четири-петгодишна възраст не бѣха пожалени. Тѣхъ пращаха съ кжсъ черенъ тѣстѣнъ хлѣбъ въ торбичка на рамо, да пасатъ биволи, коне, стада, подъ надзора на по-голѣми. А бозайни-